

(Captain) G. Kristjánsson.

Hafnarstræti 17.

Reykjavík.

P. O. Box 772.

Telegramadresse: Shipping.

Skipsmægler — Befragtningsagent —

Køb og Salg af Skibe — Spedition.

Paatager sig at expedere færøske Fiskeskibe, sælge Fisk, skaffe Salt og Agn etc. til billigste Priser.

Lager af Byens bedste og billigste Bunkerkul.

Alt til skipsútrediðslu!

Góð skipskeks, sera bilig. Amerikansk kjet, manilla og skipmannsgarn, teinastál, hegl, blokkabýggj o. m. a. fest biligast frá

POUL HANSEN i Havn.

Telf. 228. Telegr.-Adr.: „Veritas“.

BRUG SUNLIGHT
KUN. VIM. LUX. RINSO

H. C. ANDREASSEN & CO.

Telf. 61.

THORSHAVN

Telf. 61.

Tømmermestre. — Bygningsmaterialforretning.

Lager af Tømmer, Døre, Lister, Tagbjørn, Kalk, Mursten, Cement, Øvne, Komfure, — Bygningsbeslag, Søm og Stifter. —

TIL CANADA

MULIGHEDERNES LAND

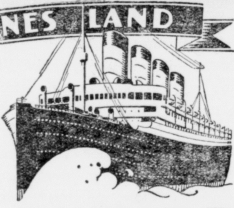
EKSPRESROUTE TIL AMERIKA
(via England).

Verdens hurtigste og største Dampere. Overtrufne Bekvemmeligheder og Behandling. Kun 5 a 6 Dages Rejse over Atlanterhavet. Rejschaand-bog. Oplysninger om Canada etc. erholdes hos

Jens av Reyni,
Thorshavn.

eller

Generalagent C. Mogensen,
Nyhavn 1, København K.

CUNARD
LINIEN
WHITE STAR
LINIEN

Hullruten.

S/S. »Relis« afgaar fra Hull henholdsvis ca. 20. Januar og ca. 5. Februar.

Ekstrabaad afgaar

fra København.....	18. Febr.
- Hull.....	23. —
- Trangisvaag.....	26. —
- Vaag.....	27. —
- Thorshavn.....	28. —
- Klaksvig.....	28. —
- Vaag—Vestman- havn.....	29. —

Købmænd og Redere anmodes om at indsende deres Ordre i god Tid.

P.f. Skipafelagið Føroyar.

Ein vindovnur

av tí gamla, góða slagnum til sølu. Greinligari hjá blaðstjórnini.

Halvskummet Mælk.

Brug halvskummet Mælk, ca. 1 pCt. Fedt, udmærket til Bagning og Husholdningsbrug, 18 Ore pr. Liter.

A/S Thorshavns Mælkforsyning og Margarinefabrik.

+ Gratis og franco +

sendes vort nye ill. Katalog omfattende alt i Bøger, Kort og Gummivarer. Omega-Importen, København V.

Ein evnaligan drong

sum tilgingin er, og hugaður er til jarðarviki, ynski og mætt til hjálpar. Bræv merkt „urtal-aling“ sendir hann, ið jattar, sum skjótast til „Føroya Social-Demokrat“.

„Okkara“ Toiletsæber mildeste og behageligste.

Lýsið í

„Føroya Social-Demokrat“!

Løgtingsmenn okkara og akvegirnir.

Í »Føroyatíðindi« skrivaði harra landstings- og lögtingsmaður O. Effersøe greinliga frá, hví Óravíkar- og Fámjinarvegurin ikki kom hesi ferð, — nær man han fara at koma, — »Føroyatíðindi« týkist at skifta litir, sum tað redbist og roynir at finna okkurt upp til ugging, ja, tað er enná gingið so langt í barnsliga einfelli sínum, at tað roynir at greiða veljarunum — teir eru farnir at ótolnast, tað folir og kennir blaðið — at hin sanna grundin fyri, at vegurin varð útskotin hesi ferð, er harra Effersøes upplagning í efsti stund av, at vegurin er skeivt avtikin. Tað man ikki vera eitt á opinbering, ið harra Effersøe hevur borist — eg væntaði, tá eg hevði lisið vísdóm »Føroyatíðindi«, at blaðið fóru at vera full við frágreiðing um jarðtekin í sól og mána. Men eg sat nipin, ikki eitt orð um undrið. Hvussu nú hin bjarta ljóslama er komin yvir harra landstingsmannin og lögtingsformannin, kann i og fyri seg vera tað sama, men spell var, at hon kom so í efstu stund, at hon, tross Fámjina- og Fróðbiar-sóknar íbúgvavar heita ynski um at fáa henda neyðsynjarveg, forkomdi veginum fyri — ja, hvussu langa tíð?

Hin opprunliga grundin var — eftir orðum Effersøes — at teir báðir, Jacob Jacobsen í Sandvík og hann, vóru samdir um ikki at krevja ov nógv fyri Suðuroynna, tí so vildi hinir lögtingsmenninir krevja meiri fyri valdomi teirra — og kundi so møguliga óll vegaikin forðast. Neyðars Fámjinar, ið eru so illa lyddir av teim høgum, at um teir fyri eina ferð skyld koma uppí part, skulu allar Føroyar hartast og boykottast av danska statí. Tað er ikki eitt á harðari lagnu, teimum barst. At so galið er, vóna við kortini ikki. Hin sanna grundin skuldi vælt ikki verið sum so mangan áður: ein »snikker« roynd at spara fyri statinum. Okkum kunnugt var landstingsmaðurin ikki millum teirra heitastu, ið tóku undir við vegaikin, tá hon varð reist, og skuldi ein høvudsgrundin vera, at honum tókst óðamannaverk at vera at ótykta so víð statsins pening — til onga nyttu! Annað varð at fingið varðarnar í stand, so menn kundu finna millum bygd! Hesa stóðuna ber ikki reiðuliga til at hava í árinum 1928, nú fólk er farið at hugsa og krevja, krevja eitt sindur av landsins kosnu monnum. Men eftir royndum at døma er lyndið nokk ikki langt frá at vera hitt sama.

Mær harmast yvir stóðuna hjá hesum báðum sambandsins tingmonnum, tí eingin vegur í Føroyum er meiri neyðurligur og týðningarmikil enn júst Óravíkar—Fámjinsvegurin. Vita teir góðu tingmenn ikki — jú vist vita teir, serliga harra Effersøe sum gamalur Tvoroyra- maður, Suðuroyar sýslumaður og formaður í Fróðbiar-sóknarstýri — vita teir ikki, at Óravíkarlið og -dalur er tiltikið dyrkilendi. Men við veitum og torvgarvum sínum er Liðin ring og nestan ikki at koma íggjnum, hvørki fyri fólk ella fæ; og her liggur kirkjugarðurin, sum harra Effersøe sjálvur hevur verið við til at leggja, ja kanska trumfa íggjnum. Harra Effersøe veit, hvussu ringt og forført tað er at neyðast at flyta hvørt

lík yvir fjórðin við báti. Ofta hava líkini neyðast at standa undir boru í 8—10 dagar, áður tað hevur víðrað at farið við báti yvir um. Harra Effersøe veit eisini, at óll Liðin verður — er fyri ein stóran part — lögð inn til tveðir. Har eru longu 12 hús, ein lítill bygd. Er tað ikki synd, at hesir ágrýtnu og dugna samfelagsborgarar skulu sita í vegloysi. Er tað ikki samfelagsins skylda at ganga tilfúkum nýbyggjarum í møti heldur enn at vera teim sýtandi og málsjónskt. Fólkio veksir tí betur í hvørjum, skulu óll tyrpást í ein tronga, verður trong- ligt og svangligt at liva.

Tað er harmiligt at vita, at eitt hitt besta dyrkilendi í Føroyum sum Óravíkaralur og strekki næstan líka til Fámjin skal liggja í haga bert av ódugnaskapi teirra, ið skipa lóg og landi. Ein skuldi hildið, at landstingsmaðurin, ið sum staðkonur maður skuldi verið hin næsti og fyrsti, ið mátti kent tað sum skyldu sína av óllum alvi at fingið henda vegin samtyktan til at koma í fyrsta ráð til byggingar, heldur enn rætt og skætt og kalt at sviðið so stórliga við at skjóta hann heilt út úr eygsýni. Var tað ov nógv, at Suðuroyin, ið aldri áður hevur fingið stundning til veg — einki rós til tingmenn okkara — fyri eina ferð skyld fekk 1/2 — helmingin — av tí, ið Eystur- oyin verður avlögð við?

Byggin Óravík er ein landbúnaðarbygd, og um vegurin var, kundi Tvoroyri — næst

stórsta bygd í Føroyum og sermerkt arbeidara- og fiskiskapsbygd — verið ein frálíkur marknaðarstaður hjá Órvingum og Fámjningum við, tí í Fámien eru eisini frálík líkindi til nýdyrking. Tvoroyri treingir sanniliga til mjólk. Men sum nú er, er kutað fyri einum reglugløgum og dagligum sambandið bygdanna millum.

Fámien liggur avskorið og úti- stongt, ofta í trol fyri neyðsynjarvörur, bert av tí, at so forført er at flyta til og frá bygdini. Fjóllini standa tung og forðandi enn eins og í fyrndini. Óivað vildi tað verið so, at um vegurin kom, kundu Tvoroyra- menn driðið fiskiskap vestanfyri frá Fámien, hóast sjóveður ikki var hesi megin, og Fámjinar umvent hiðani, tá ikki bar til hjá teimum. Og verður tað so- leidis, at tað eydnast Tvoroyra- monnum at skipa ferskfiska- soluna sum ætlað, var lættligt, um hilar og tilfíkir vagnar nýtast, at flutt veiðina frá Fámien higar, tá ikki komandi var um oynna.

Men fyri óllum hesum og meira til týkist at vera bundið og læst fyri í næstum. So er skilið. Sambandsins tingmenn hava talað og skipað — teir bera sjálvandi andsvárið, hóast borgarnir, ið nerva at, kenna sviðan. Hvat ið sjálvsstyrismenn- inir hava gjørt, veit eg ikki, teirra rødd hevur óivað verið ógviliga spakulig, tá hon ikki hevur boðað frá sær.

Men nú er tíð hjá veljarunum at tala!

Bóndi.

Rige og fattige.

En Kapitalist beklager sig.

Af Knud Korst.

(Fortsat).

Men den, der f. Eks. har stude- ret den sorte Races Udviklingshi- storie, Negerens underfulde Rejs- ning fra Slave til fri Mand, og som har lyttet til den sorte Soldats frygtløse og selvbevidste Tale, nu da han efter den store Krig er vendt tilbage til Amerika — han ved at selv den mest foragtede og saakaldt lavest staaende Menne- skerne eller Klasse er i Stand til i Løbet af en eller to Generationer at gennemløbe en forløbende Ud- vikling, naar Betingelserne er ham blot nogenlunde gunstige. Og den der har set Jord- og Betonarbej- dere komme lige fra deres svære Job i Kloak eller paa Byggeplad- serne, sætte sig paa Skolebenken og efter en Vinters Træning tage Statistisk Aarbog i stiv Arm — han faar Tro paa Menneskene.

Jeg har fundet det hensigts- mæssigt at skrive disse Bemærk- ninger om Moralens, Menneskenat- uren o. l. mindre haandgribelige Fænomener for at gøre mit til, at demne op for den Flod af be- grebsforvirrende Palaver, hvor- ned skikkelige Menneskers Hjemmer overskyles. Det har været mig om at gøre at pege paa, at den store Forskel mellem Rig og Fat- tig er den virkelige Kilde til man- ge af Nutidsmenneskets moralske Defekter, f. Eks. Herremoral, Hov- mod, Arrogance, Kynisme paa den ene Side — Ydmyghed, Snobberi, Misundelse, Bitterhed til den an- den Side.

Jeg vender derpaa tilbage til det Spørgsmaal, om da denne Forskel mellem Rig og Fattig, som moralsk set er saa ubelig, i økonomisk Henseende er en uomgængelig Nød- vendighed. Om det virkelig er saa-

dan, at vi vilde synke ned i endnu større Armod, hvis vi formaade ved politisk Magt at tilstoppe de Kilder, hvoraf de store Formuer flyder.

Er det altsaa saadan, at en Mands Rigdom ikke skyldes an- dres Fattigdom, ikke skyldes Ud- bytning, Udsugning, i det hele ta- get Tilværelse af noget der rette- ligt tilkom andre Mennesker? Eller er Rigdomens store Indtægt kun en rimelig Belønning, som de øv- rige Samfundsborgere maa ind- rømme ham for den uundværlige Indsats han gør i Erhvervslivet.

Et kan man i hvert Fald paa Forhaand sige med Sikkerhed: det er praktisk talt umuligt at blive rig ved sit personlige Arbejde alene; selv om en Mand er nok saa dygtig og flittig, vil han unu- digt kunne samle sig en stor For- mue paa denne Maade — slet ikke naar han arbejder i andres Tjeneste og i Virkeligheden heller ikke, naar han arbejder for sig selv.

Det er vist Carnegie, den ameri- kanske Staalmand, der har sam- let sine Livserfaringer i følgende Fyndord »Først arbejdede jeg for andre, det var den rene Elendig- hed. Saa arbejdede jeg for mig selv, det kunde gaa an. Men først da jeg fik andre til at arbejde for mig, fik jeg Sukkes.«

Naar man vil vide virkelig Be- sked om, hvordan man bliver rig, er det temmelig utilfredsstillende at forlyde sig i nationalekonomi- ske teorier. Mere direkte Besked faar man ved at undersøge i En- keltheder, hvordan de store For- muer faktisk er opstaaet, hvilkeke

(Slattes).

Gividi út av socialdemokratiskum felegum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja »Føroya Social-Demokratis, Tórshavn.